

PARAULA I VIDA

Santa Maria, Pilar i Estrella de la missió

En aquest Mes missioner i durant els treballs de l'Assemblea Especial per a la Regió Panamazònica del Sínode dels Bisbes, on nou països germans de l'Amèrica Llatina hi estan implicats, s'escau la festa de la Mare de Déu del Pilar. Us convido a invocar-la ja que Ella és la Mare de l'Església, el «Pilar de fortaleza» per als creients, i l'Estrella de la nova evangelització.

Maria és *Pilar* ferm dels missioners i «empara, venerada amb diverses advocacions a tota l'Amazònia» (Document preparatori del Sínode n. 147). Ella és model per a l'Església que «*escoltant religiosament la Paraula de Déu i proclamant-la confiadament...* (vol que) *tots, escoltant, creguin l'anunci de la salvació; creient, esperin; i esperant, estimin*» (Concili Vaticà II, D.V. 1). Maria escoltava Déu amb tota atenció i puresa, meditava la Paraula i la guardava en el seu cor, fent-la fructificar, ja que la posà en pràctica, esdevenint la primera i la més fidel deixeble del seu propi Fill, la més gran «missionera». La Verge Maria va posar tota la seva vida al servei de Jesús i del Regne de Déu. Ha estimat

decididament tots els qui la necessitaven i ha estat ferma al peu de la Creu, traspasada pels dolors del seu Fill, i ha acompanyat maternalment els apòstols, des del Cenacle, en la seva gran missió evangelitzadora.

Pensem avui en la bonica tradició que assegura que Maria es féu present vora el riu Ebre, per animar l'apòstol Sant Jaume, afeblit per les pors i els desànim que tot missioner pot trobar en els seus treballs apostòlics. I Ella l'ajudà com a Mare, l'animà a prosseguir la missió, el sostingué amb amorosa pietat perquè, recuperat, fos fidel a la missió encomanada. I ara podem estar segurs que continua acompanyant els apòstols i missioners d'avui, cadascun dels qui volem anunciar l'Evangelí amb nou ardor, a la nostra societat i a tot el món. Que Ella vingui ara a nosaltres i ens porti l'esperança que neix de la fe i el coratge que es nodreix de l'abandó confiat en mans de Déu.

L'advocació del Pilar també ens fa adonar dels lligams espirituals i culturals, positius i familiars que compartim amb els pobles germans de la comunitat iberoamericana de nacions, l'anomenada hispanitat, on es

troba l'Amazònia. Els 22 països d'Iberoamèrica —19 països d'Amèrica Llatina de llengües castellana i portuguesa, més Andorra, Espanya i Portugal—, formem avui la Conferència Iberoamericana. El Principat d'Andorra serà amfitrió el 2020 de la Cimera de Caps d'Estat i de Govern d'aquesta Conferència, i ara ja ostenta la Secretaria «*pro tempore*». Amb aquestes nacions compartim moltes realitats però ens alegrem sobretot de compartir també la fe cristiana que els coratjosos missioners hi varen sembrar. Ens admira avui la grandesa de la gesta de l'extensió de la fe. Catalans i andorrans tenim lligams d'afecte, de tradicions comunes, de solidaritat, d'aportació compartida que hem de defensar davant un món global, que tendeix a la despersonalització i al desarrelament. Tenim unes arrels comunes històriques i culturals que hem de fer fructificar en germanor, respecte i amor mutu. Que fem tot el possible per enfortir i renovar la fraternitat amb Aragó, amb Espanya i Portugal, i amb tots les països d'Iberoamèrica. Ho encomanem avui a la Mare de Déu del Pilar!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada transfronterera de Càritas

Els equips directius de Càritas Diocesana d'Urgell, Càritas Nacional d'Andorra i Càritas Aude-Rousselló i Pirineus Orientals van fer una trobada el 24 de setembre al centre Sant Ot de La Seu d'Urgell. L'objectiu era conèixer els projectes de les unes de les altres i per fer un intercanvi d'opinions i plantejar futures col·laboracions. Es visità la botiga d'Encants Grapats i la seva nau, on es porten a terme el servei de punt de recollida, bugaderia i servei de préstec de vaixelles, i van explicar els diferents serveis que l'empresa d'inserció ofereix. Amb una pregària conjunta a l'església de la Sagrada Família de La Seu, es va finalitzar la jornada amb un dinar de germanor.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Recollint aspiracions universals de la humanitat

Els documents del Concili Vaticà II, i la Constitució *Gaudium et Spes* especialment, contenen principis, reflexions, trucades i afirmacions que recullen aspiracions universals de la humanitat, afirmacions que porten a possibilitar el diàleg en un món plural i impulsores del reconeixement i el respecte a la dignitat humana.¹

Lluny de mirar el món i les ciències com a enemics, el Concili va llançar l'Església al diàleg, a la recerca, a potenciar les possibilitats que ofereix el nostre món, buscant sempre el bé del gènere humà. «Les persones i els grups socials estan assedegats d'una vida plena i d'una vida lliure, digna de l'home, posant al seu servei les immenses possibilitats que els ofereix el món actual (...)»

El món modern apareix alhora poderós i feble, capaç del millor i del pitjor, ja que té obert el camí per a optar entre la llibertat o l'esclavitud, entre el procés o el retrocés, entre la fraternitat o l'odi. L'home sap molt bé que està a la seva mà el dirigir correctament les forces que ell ha desencadenat, i que poden aixafar-lo, servir-lo. Per això s'interroga a si mateix. «Com més creix la potència de l'home, més àmplia és la seva responsabilitat individual i col·lectiva». Aquestes últimes afirmacions podríem pensar que estan extretes per exemple del *Principi de responsabilitat* de Hans Jonàs, però, formen part de la constitució *Gaudium et Spes*.

El Concili Vaticà II va obrir «les finestres» de l'Església i va afirmar amb força que «els goigs i les espe-

rances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots els que pateixen, són alhora els goigs i esperances, tristeses i angoixes dels deixebles de Crist. No hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor».

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència
«Bioètica del Concilio Vaticano II
hasta hoy: oportunidades y límites»
I Congrés Mundial de Bioètica,
El Escorial, 2017

¹ Concili Vaticà II. *Gaudium et Spes*, Missatge dels Pares del Concili Ecumènic Vaticà II a tots els homes, 21 d'octubre de 1962.

PALABRA Y VIDA

Santa María, Pilar y Estrella de la misión

En este Mes misionero y durante los trabajos de la Asamblea Especial para la Región Panamazónica del Sínodo de los Obispos, donde nueve países hermanos de América Latina están implicados, celebramos la fiesta de la Virgen del Pilar. Os invito a invocarla ya que Ella es la Madre de la Iglesia, el «Pilar de fortaleza» para los creyentes, y la Estrella de la nueva evangelización.

María es *Pilar* firme de los misioneros y «amparo, venerada con diversas advocaciones en toda la Amazonia» (Documento preparatorio del Sínodo n. 147). Ella es modelo para la Iglesia que «*escuchando religiosamente la Palabra de Dios y proclamándola confiadamente...* (quiere que) *todos, escuchando, crean el anuncio de la salvación; creyendo, esperen; y esperando, amen*» (Concilio Vaticano II, D.V. 1). María escuchaba a Dios con toda atención y pureza, meditaba la Palabra y la guardaba en su corazón, haciéndola fructificar, ya que la puso en práctica, siendo la primera y la más fiel discípula de su propio Hijo, la mayor «misionera». La Virgen María puso toda su vida al servicio de Jesús y del Reino de Dios. Amó decididamente a todos los que la necesitaban y se mantuvo firme al pie de la Cruz, traspasada por los dolores de su Hijo, y acompañó maternalmente a los apóstoles, desde el Cenáculo, en su gran misión evangelizadora.

Pensamos hoy en la bella tradición que asegura que María se hizo presente junto al río Ebro, para animar el apóstol Santiago, debilitado por el miedo y los desánimos que todo misionero puede encontrar en sus trabajos apostólicos. Y Ella le ayudó como Madre, le animó a proseguir la misión, le sostuvo con amorosa piedad para que, recuperado, fuera fiel a la misión encomendada. Y ahora podemos estar seguros de que sigue acompañando a los apóstoles y misioneros de hoy, cada uno de los que queremos anunciar el Evangelio con nuevo ardor, en nuestra sociedad y en todo el mundo. Que Ella venga ahora a nosotros y nos regale la esperanza que nace de la fe y el coraje que se nutre del abandono confiado en manos de Dios.

La advocación del Pilar también nos hace valorar los vínculos espirituales y culturales, positivos y familiares que compartimos con los pueblos hermanos de la comunidad Iberoamericana de naciones, la llamada Hispanidad, donde se encuentra la Amazonia. Los 22 países de Iberoamérica —19 países de América Latina de lenguas española y portuguesa, más Andorra, España y Portugal—, formamos hoy la Conferencia Iberoamericana. El Principado de Andorra será anfitrión en 2020 de la Cumbre de Jefes de Estado y de Gobierno de esta Conferencia, y ahora ya ostenta la Secretaría «*pro tempore*». Con estas naciones compartimos muchas realidades pero nos alegramos sobre todo de compartir también la fe cristiana que los valerosos misioneros sembraron. Nos admira hoy la grandeza de la hazaña de la extensión de la fe. Catalanes y andorranos tenemos lazos de afecto, de tradiciones comunes, de solidaridad, de aportación compartida que debemos defender ante un mundo global, que tiende a la despersonalización y al desarraigo. Tenemos unas raíces comunes históricas y culturales que debemos hacer fructificar en hermandad, respeto y amor mutuo. Que hagamos todo lo posible para fortalecer y renovar la fraternidad con Aragón, con España y Portugal, y con todos los países de Iberoamérica. ¡Se lo encomendamos hoy a la Virgen del Pilar!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Inici del Curs de Formació Permanent a Balaguer

El dissabte dia 28 de setembre va tenir lloc a Balaguer, l'inici del curs de l'Escola de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell amb una sen-

zilla cerimònia presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, acompanyat pel Director de l'Escola, Mn. Antoni Elvira, i el recentment nomenat Vice-director, Mn. Emili Villegas. La presentació dels dos cursos, el cíclic i el d'aprofundiment, aquest darrer sobre la Història de l'Església a Catalunya, fou a càrrec del Director, que exposà els elements més rellevants. A l'inici va tenir lloc la pregària de Laudes, i al final de totes les sessions l'Eucaristia, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell. Ja van començar les classes amb les exposicions del professor Mn. Xavier Parés sobre Introducció a la Litúrgia, i del professor Mn. Robert Baró sobre l'Inici del cristianisme a Catalunya i els primers màrtirs de la fe.

Mons. Vives: condol per la mort del Copríncep Chirac

El Copríncep episcopal, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del M.I. Sr. Xavier Esport, Cap de Govern, i la Síndica General, M.I. Sra. Roser Suñé, van assistir el 30 de setembre, al funeral oficial a París en memòria de Jacques Chirac, President de França i Copríncep d'Andorra entre 1995 i 2007. Una missa a l'església de Sant Suplici, a la qual també hi foren presents caps de Govern i Estat d'arreu del món. Després de la cerimònia el Copríncep francès, Emmanuel Macron, va oferir un dinar a les autoritats presents al Palau de l'Elisi.

L'Executiu andorrà decretà tres dies de dol per la mort de Jacques Chirac, als 86 anys.

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Urgell va enviar una Carta de condol a S.E. el Copríncep d'Andorra i President de França, M. Emmanuel Macron, on entre altres coses diu:

«Amb motiu de la mort de l'Excm. Sr. Jacques Chirac, que fou Copríncep d'Andorra i President de la República Francesa entre 1995 i 2007, així com Primer Ministre de França i Alcalde de París, us envio el meu sincer condol a V.E. i a tot el Poble de l'estimada França, en nom propi i en el de les Autoritats i el Poble del Principat d'Andorra. Recordem amb agraïment tot el treball realitzat per S.E. Mr. Jac-

ques Chirac en bé del nostre Principat, com a Cap d'Estat, i la seva memorable Visita a Andorra els dies 15 i 16 de setembre de 1997, en comunió amb el meu predecessor S.E. Mons. Joan Martí i Alanis. Sento molt la seva pèrdua i prego per ell, perquè Déu li concedeixi la vida eterna de la glòria. També vulgueu transmetre a tota la seva família i al Poble de França el nostre dolor, mentre elevem fervents oracions pel seu repòs etern.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

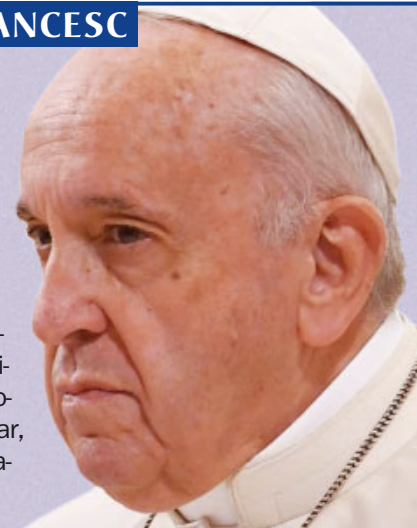

@Pontifex: «Cal més força per reparar que per construir, per recomençar que per iniciar, per reconciliar-se que per estar d'acord. Aquesta és la força que ens dona Déu» (22 d'agost).

@Pontifex: «Que el Senyor obri els nostres cors a les necessitats dels pobres, dels que truquen a la nostra porta cercant el reconeixement de la seva dignitat com a persones» (22 d'agost).

@Pontifex: «Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu i tenim la mateixa dignitat. Detinguem l'esclavitut!» (23 d'agost).

@Pontifex: «Qui s'apropa a Déu no es desanima, tira endavant: recomença, torna a provar, reconstrueix» (26 d'agost).

Llibre en record de Mn. Albert Vives

Mn. Albert Vives, gran personalitat de la comarca de l'Alt Urgell i impulsor de moltes iniciatives de caire cultural, és el protagonista del llibre que recull la seva obra, *Mn. Albert Vives i Mir, el poeta, el músic i una persona amant del seu país*, que ha estat coordinada per Mn. Benigne Marquès.

La presentació de l'obra es va dur a terme el 27 de setembre a la Sala de la Immaculada de La Seu d'Urgell, amb la participació del Cor Caterva, que va interpretar algunes de les peces descobertes recentment, harmonitzades per Mn. Vives.

L'acte, que va omplir de gom a gom la sala, fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, i hi van intervenir Mn. Benigne Marquès, Arxiver diocesà i coordinador de l'obra Mn. Manuel Pal —que ha participat en la presentació de l'obra poètica

de Mn. Vives—, i Joan Benavent —músic que ha tingut cura de la investigació i edició de les cançons populars recollides i harmonitzades per Mn. Vives—. Joan Benavent s'ha ocupat en disposar i preparar l'edició d'aquest recull musical fet per Mn. Vives.

L'obra recull la vida, la seva tasca com a prevere, i la personalitat de Mn. Vives, així com les seves obres en el camp de la poesia i de la música. També posa en relleu el seu gran amor per la terra i per la cultura catalana, ja fos en la seva tasca quotidiana o en l'exercici dels càrrecs pels que fou nomenat al llarg de la seva vida, com el de President d'Òmnium Cultural, i també els guardons que va rebre: el Diploma de Reconeixement de Mèrits de la Generalitat de Catalunya, la Direcció del Patrimoni artístics, la Creu de Sant Jordi i la Medalla Francesc Macià.

Mn. Albert Vives va néixer a Oliana el 3 d'agost de 1907 i fou ordenat sacerdot pel Bisbe Justí Guitart el 1931, morí el 6 de maig de 1992 a Igualada i fou enterrat al seu poble natal.

Entre les diverses tasques molt meritories que Mn. Vives va realitzar, tenim les que va dur a terme en l'àmbit de la música. Feu diverses composicions musicals i es prodigà en realitzar un gran nombre d'harmonitzacions que li demanaren diversos cors d'arreu, per tal que les poguessin interpretar. Tota aquesta música que ell composà es fa molt difícil d'obtenir i no se n'ha fet un recull. Però, en canvi, el present llibre té el mèrit de publicar un recull musical que portà a terme el mateix Mn. Vives. Es tracta d'un recull de cançons populars de l'Alt Urgell. A més, el llibre afegeix unes harmonitzacions d'unes cançons populars araneses, que li varen demanar perquè poguessin ser interpretades per un cor.

Exèquies i funeral de Mn. Ramon Anglerill a Gòsol

El dia 28 de setembre va morir a Berga Mn. Ramon Anglerill i Vilar, Prevere incardinat a Solsona i Rector de Gòsol, Tuixent i pobles veïns des de feia 49 anys, a l'edat de 81 anys i 57 de ministeri presbiteral. La missa exequial va tenir lloc el dilluns dia 30 de setembre a la Parròquia de Santa Maria de Gòsol, presidida pel Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i concelebrada pels vicaris generals de Solsona i Urgell, i per una seixantena de preveres i diaques de Solsona i Urgell.

Hi va assistir una immensa quantitat de fidels que omplien el temple parroquial i els exteriors de la plaça adjacent a l'església encapçalats per l'Alcalde de Gòsol, Il·lm. Sr. Lluís Campmajó. La Missa fou solemnitzada bellament pels cants de la coral parroquial de Gòsol, Saldes i Tuixent. La setmana següent, el diumenge dia 6 d'octubre, a les 12 h, també a Gòsol, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir un funeral en la seva memòria, també molt emotiu.

A l'inici de la celebració de la missa exequial, el Vicari general de Solsona llegí un breu recorregut pastoral

de la vida entregada de Mn. Ramon Anglerill, recordant que va néixer a Olvan el dia 10 de gener de 1938. Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1950 i va ser ordenat prevere el dia 22 de juliol de 1962 a Guardiola de Berguedà. Durant els seus anys de ministeri va servir pastoralment les parròquies de Palau d'Anglesola, Montpol, Timoneda, Saldes, l'Espà i Maçaners. També va exercir el ministeri en parròquies del Bisbat d'Urgell, com a capellà extradiocesà: des de l'any 1970 a Gòsol, l'any 1979 a Tuixent, l'any 2004 a Fornols del Cadí, Adraén i la Vansa. Mn. Josep M. Ballarín, amb qui l'unia una vella amistat, va inspirar-se en Mn. Ramon Anglerill per escriure el llibre *Mossèn Tronxo*.

El recorregut vital va acabar amb un agraïment de les diòcesis de Solsona i Urgell per tots els anys de dedicació al ministeri presbiteral, i demanant una pregària per ell i que el Senyor el tingui a la seva glòria.

Acabada la celebració exequial Mn. Ramon Anglerill fou enterrat al cementiri de Gòsol, al costat de Mn. Josep M. Ballarín.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dimarts [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Dimecres [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

17. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'An-

tiòquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Divendres [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

19. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Sants Joan de

Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis preveres més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

Diuenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Som també leprosos nosaltres?

La lepra és un tipus de malaltia desagradable a la vista. Això fa que la gent s'aparti dels leprosos i més quan es pensava, com en temps de Jesús, que s'encomanava. Per això en la legislació d'Israel els leprosos eren declarats impurs i havien de viure apartats del culte i de la relació habitual amb altres persones: eren uns marginats totals. En temps de Jesús era una malaltia bastant estesa. Per això no ens estranya que tant la primera lectura com l'evangeli ens en parlin.

La primera lectura ens narra la guarició del leprós Naaman després de *banyar-se al Jordà*. Llavors vol recompensar el profeta Eliseu però aquest no accepta cap present del general sirià, no s'aprofita de la curació: *No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor*. Però aquesta guarició provoca la conversió de Naaman: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor*. Arriba a la fe.

A l'evangeli, Jesús guareix deu leprosos però només un d'ells, *quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu, es prosternà als peus de Jesús i li donava gràcies*. Els altres nou ni se'n recorden de qui els ha curat. Per això diu Jesús: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?* I un cop més Jesús alaba la fe d'un samarità: *La teva fe t'ha salvat*. El samarità, que era doblement impur per a un jueu per la seva religió i la seva lepra, és l'únic que manifesta la fe autèntica i es mostra agraït al Senyor. Ser curat de la lepra era tornar a la vida com una persona. Podem dir que fa realitat el que diu Pau que demana que *els elegits aconseguixin la salvació*. Ell ha aconseguit la salvació més enllà de la guarició física. La nostra lepra és tot allò que ens margina o margina els altres: l'avarícia, el tancament en nosaltres, les crítiques als germans, la condemna dels qui són diferents... També Jesús ens ha d'alliberar de la nostra lepra.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç / sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor.»

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado.»